

המאור שבמורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

שבת טו' תשרי התשפ"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	י-ם
18:16	19:06	ר"ת
18:14	19:04	ת"א
18:16	19:05	חיפה
18:16	19:05	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מו"א עט"ר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

משל לאדם שהיה צריך לעבור ניתוח. הרופא המרדים הגיע כדי לתת לחולה זריקת הרדמה, אך החולה **סירב בתוקף**. "מדוע?!", שאל הרופא המרדים. "הזריקה כואבת", אמר החולה, "אני מעדיף לעבור את הניתוח בלי הרדמה..." אבל לחתוך בבשר החי כואב הרבה יותר מאשר זריקת ההרדמה. **ייסורי העולם** הזה הם כמו כאב של זריקת הרדמה לעומת כאבים של ניתוח בלי הרדמה של עולם הבא.

ברכות אלקנה ובסביבתו התגוררו רבנים גדולים לצד יהודים פשוטים, שומרי תורה וכאלה שעדיין לא. יהודים של צורה, **תלמידי חכמים**, נצולי שואה, חסידים ואנשי מעשה, שיצרו יחדו פסיפס אנושי מדהים.

אפלו מנקה הרחוב מטעם עיריית ירושלים היה **יהודי מעולי תימן** עטור פאות וזקן שבין נקוי למשנהו שוחח עם העוברים ושבים בדברי תורה כאשר המטאטא בידו. כששאלוהו מדוע הוא עוסק בעבודה 'בזויה' זו, היה מתרעם ועונה: "נדרתי נדר עוד בתימן והתפללתי שאם **יזכני ה'** לעלות לארץ הקדש, אנקה את רחובות ירושלים"

אני אסיר תודה לכל מי שאמר לי 'לא' הם הסיבה שעשיתי זאת בעצמי.

הנבון לומד מניסיונו. החכם מניסיון אחרים.

לע"נ רחל (רשל) אלבו בת קלרה ואליהו

היהס של הגאון רבי **יצחק בלאזר** לאשתו ולבני ביתו היה מפלא. הוא היה רגיל לומר שיש לאדם להתחנך לאשתו בכל הכבוד והנהירות, כמו לאדם זר, לכל יפגע בה באונאת דברים או באיזו מלה מעליבה נעקיצה, והוא היה נאה דורש ונאה מקים. מאשתו הראשונה לא היו לו בנים, ולמרות **סבלו הרב מערירותו**, ועל אף תשוקתו העזה להקים זרע ולהשאיר לו שם וזכר, כפי שהוא מצוין בהקדמת ספרו "פרי יצחק", עם כל זאת, גלגל עימה יותר משלושים ותמש שנה ולא הציץ לה גט. רק אחר **שאשתו באה לפניו** בהצעה זו, והוא כבר יותר מבן חמש שנים שנה, הסכים לגרש אותה.

אבל גם אז דאג לקיומה, נמן לה סכום קסף גדול, שלח אותה לארץ ישראל וכלכל אותה ברחו כל ימי חייה.

למן שחר טל ילדותו של רבי **מאיר מברי'שלאן**, עת שקד על דלתי תורה בפודיה, לא חדל לעמול ולהתעלות בקנייני התורה, עד אשר היה לגאון מופלא בכל מכמניה, הן בתורת הנגלה והן בתורת הנסתר. אמנם, כדרכם של רבים מצדיקי הדורות בימי קדם, ו**כממשיך נאמן** בנתיבות אבותיו הקדושים,

אשר צעדו לאורו של מרן, אור שבעת הימים, הבעל שם טוב הקדוש, לא גילה רבי מאיר את גאונותו לרבים, לא בנגלה ולא בנסתר. אמנם, לעיתים מסוימות, כאשר השעה היתה צריכה לכך, ניבעו סדקים בפרגוד ההסתר, ואור גדול של גאונות בכל מקצועות התורה, הנגלים והנסתרים, בקע ו**גילה על טיבו** ומהותו של הגאון החוסה בצל פרגוד ההסתר והענווה.

האדם צריך להכניע את רצונו מפני רצון ה'.

נקודה למחשבה

ספור מפלא ספר מרן רבי **חיים עוזר גרודז'נסקי**, לרבי **ברוך פיבלזון** ר"מ ביישיבת ראדין: כשהתקרב הפסח הגדול רבי **ישראל מאיר הכהן** מראדין בעל ה"קפץ חיים" לגיל הזקנה, נשא את **זוגתו השנייה**. והנה בשנה הראשונה לאחר נישואיו, לקראת חג הסוכות הקים ה"קפץ חיים" את ספתו ליד הבית במקום שהיה נוהג תמיד להקימה, מקום שאין רבים מהלכים שם. לאחר שהספה כבר עמדה על תלה, נצאה רצנית החוצה, הסתפקה בספה, הרהרה מעט ופנתה אל בעלה: "ישראל מאיר! **המקום אינו מתאים** כלל לספה, לפי דעתי רצוי להעמיד את הספה שם", והצביעה לעבר המקום שסברה כי אם הספה תעמד בו יהיה לה יותר נוח. רבי ישראל מאיר הפנה, שומע את תגובת אשתו שפאה באחור זמן, בולם פיו ומעביר על מדותיו, אינו חס על כל עמלו הרב בהקמת הספה, ועל הפל אינו **חס על זמנו היקר** לו כל כך שהלך לאבוד. אינו חושב להתגונן ב"תזקקה" כי במקום זה עמדה הספה כל השנים, הוא אינו מוציא הנה מהפה, אלא פשוט סותר את הספה בנרירות האפגנית לו, ומקימה מחדש במקום שעליו הצביעה אשתו. אף הספור אינו נגמר בכך. כאשר עמדה הספה במקום החדש, נצאה שוב הרבנית, הסתפקה היטב וכתבה את הענין מחדש. היא פנתה לבעלה ואמרה: "ישראל מאיר! חוזרת אני בי, רואה אני כי צדקת כמה שהקמת את הספה במקום הראשון". **שוב לא אמר** ה"קפץ חיים" דבר נחצי דבר, בנרירות המופתית הוא סותר את הספה ומקימה מחדש במקום שעמדה כל השנים...

כמה ניתן ללמוד מסיפור זה. המידות הענוה **לוחר לשני** אפילו שאתה צודק (העורך)

סיפר יהונתן יוסף
ששאל את ראש הישיבה חכם **משה צדקה** שליט"א: "אנחנו רואים קו מאפיין של חכמי ורבני ותלמידי **פורת יוסף** שכלם מפלגים בענוה,

מנין זכו לזה, אם למדו ביישיבה שעורים בשבח מדת הענוה?" וחכם משה השיב בחיך: "לא היו צריכים שיעורים שכאלה מכיוון שראינו מול עינינו **דגמאות חיות** איך יהודי צריך להתנהג..."

היה זה בשעות אחר צהריים של יום שגרתי. במעונו של מרן הגר"ז **מברסק** זצ"ל הופיע מרן הגאון רבי **נחום פרצוביץ** זצ"ל. הוא נהג לסור לביתו מעת לעת, להרצות בפני הגר"ז **מחידושי תורתו** ולהעביר את הדברים תחת עין ביקורתו. באותה הזדמנות הרצה הגר"ז מערכה עמוקה בענייני מסכת פרה.

נוכחים בחדר חשו היטב בהתרגשות הרבה שאופפת את הגר"ז בעת הרצאת דבריו, את הפחד הנסוך על פניו, כאשר הוא **שוקל את מילותיו** ובוררן בזהירות. לאחר שיצאת את הבית, פנה מרן הגר"מ **שר** זצ"ל שהיה אף הוא בין הנוכחים, ושאל את הרב מברסק מינה וביה: "הוא אומר טוב מאוד דווקא בגין אותו פחד"...

מרן ראש הישיבה הגאון רבי **יהודה יהושע צדקה** זצ"ל, סיפר שהכיר תלמיד חכם אחד שלא היה שומר את עניו, וכשהתבגר **נהיה שומא**.

ואמר לו הרב צדקה, שזה בגלל שלא שמר על העיניים.

קשה על דברי הגמרא במסכת כתובות (דף קג) שם נאמר שכל מי שהיה בהלוויתו של רבי יהודה הנשיא מזומן לחיי העולם הבא. והקשו התוס', והרי כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא? ותירצו, שמזומן לעולם הבא **לא דין ולא ייסורים**. וכן כתב **המהרש"א**: "כל ישראל יש להם חלק לאחר כל התיקונים והעונשים והזכויות, כולם מזומנים הם לחיי העולם הבא".

ומעייין זה ביאר רבי **יוסף חיים** זצ"ל וז"ל: "כל שנאמר בו בן העולם הבא **אינו צריך סיוע מאחרים בעלייתו**. אדרבא הוא יהיה מסייע לאחרים להעלותם עמו. אבל מי שנאמר בו חלק לעולם הבא הוא צריך לסיוע של **צדיקים אחרים** בעלייתו בסוד הבינה הנקרא העולם הבא".

אם יאטום אדם עין שכלו ולא יתבונן- כל פלאי פלאים לא יעוררו אותו.

עלוני השבוע

הצטרפו לרשימת התפוצה שלנו במייל! **מייל לנרשמים חדשים בלבד**

הירשמו עכשיו וקבלו ישירות לתיבת המייל שלכם: דברי חיווק, פרשת שבוע, והגות יהודית מעמיקה.

הירשמו חנים: newalonim@gmail.com

הצטרפו לרשימת התפוצה

להתחבר לתורה כל שבוע מחדש!

במצרים, שם תתבר להם אמונת ההשגחה, בשידוד מערכות הטבע.

פנס אחת בא מבקר לבית משוגעים. ושואל את אחד האחראים שם: "מי גר בכל קומה?"

עונה לו האחראי: בקומה הראשונה משוגעים, בשנייה יותר משוגעים בשלישית יותר משוגעים, ברביעית יותר משוגעים, בחמישית יותר משוגעים, בשביעית יותר משוגעים, בשמינית יותר משוגעים, ובתשיעית הכי משוגעים, שואל אותו שוב: ומי גר בקומה העשירית? עונה לו: **המנהל!**

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

משולחן גבוה

וְלִקְחֶתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר (ויקרא כג, מ).
"וְלִקְחֶתֶם לָכֶם", לכם היינו את עצמכם, קחו את עצמכם לידיים, בתקופה זו שעדיין אין לכם הרבה עוונות (כיון שנמחקו ביום הכיפורים), תתעלו מהחומירות והגשמיות, ותגבהו עוד ועוד ברוחניות.
ועוד רמז הכתוב "וְלִקְחֶתֶם לָכֶם"—תקחו את עצמכם, למי? לכם? כל תכלית התורה והמצוות היא לטובתכם ולחנאתכם, וכדאיאת במדרש (משלי טו, יא) אמר הקב"ה וכי מה הנאה יש לי מהם (משמירת המצוות)? ולא נתתי זאת אלא לכם לטובתכם.

וּשְׂאֲבָתֶם מִיּוֹם בְּשׁוּשׁוֹן מִמַּעֲנֵי הַיְשׁוּעָה, מלבד המים הגשמיים שהיו שואבים במקדש ממעיין השילוח ומביאים אותם בעלוחיות של זהב וכסף לניסוך על גבי המזבח, זוכים אנו לשאוב בימים אלו ממימיה של תורה, אין מים אל תורה, כל יהודי ויהודי הוא זהב טהור ששואבים בו מים—תורה, בכדי לנסך על גבי המזבח, מזבחיו של ה' יתברך.

בזוה"ק מובא שיש הבדל בין אדם שאחרים מנקים אותו לבין אדם שהוא מנקה את עצמו. וממשיל זאת הזוהר לתרגולות שמתעפרת בעפר, אם תכניס אותה לאמבטיה ותרחץ אותה עם שמפו וסבון ותסרק אותה מה יהיה ממנה? **פֶּעַע וְחִבּוּרָה וּמִכָּה טְרִינָה**, ואילו כשהתרגולות מנערות את עצמה לבד מיד רואים אותה לבנה כשלג. וזהו שרמז הכתוב "וְלִקְחֶתֶם לָכֶם", כל אדם יקח את עצמו בידיים, ולא יחכה שיבואו אחרים ויטהרו אותו, "לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ", תטהר את עצמך, ואז לא תרגיש שום כאב.

הַתְנַעֲרִי מִעֵפֶר קוֹמִי.. לְבָשִׁי בְּגָדֵי תַפְאֲרָתְךָ יְרוּשָׁלַם עִיר הַקֹּדֶשׁ, הבגדים של עם ישראל הם המצוות והתורה, החגים והשבת, הם הבגדים שלנו והם מתאימים לכל יהודי ויהודי.

יהי רצון שנוכה לשאוב מהחג הקדוש, קדושה וטהרה לכל השנה כולה, ונראה בקרוב בישיבת ישראל השלימה, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

איש אחד רוצה לקנות תמונה של רב לסלון שלו, הוא הולך לחנות של תמונות ושואל איפה יש תמונה של רב לוקח אותו המוכר ומראה לו מסגרת בלי תמונה אז האיש שואל למה אין תמונה עונה לו המוכר כי הוא **צדיק נסתר!**

עיי הליצנות, מזהה האדם את עצמו עם הבהמיות שבו ולא יועילו תוכחות.

ההגאון רבי שמואל

יהודה הכהן שקאב זצ"ל היה זקוק פעם לצאת לסדר על פתחי נדיבים להזקקת הליצנות, **וביקש מאחד הבחורים** לתפס לו כפתור בגד. כשתמהו באנניו הרי זה אינו כפתור שמעפכ, הגיב: "האמת שאין זה מפריע, אבל הרבנית שוכבת חולה ל"ע, ועלול מאן דהו לראות קסרון הפתור, ויחשב שהרבנית לא דאגה **שאצא כראוי**, ומכך אני חושש".

ע דמא ד הסקלה בהערכה העצומה ונפדת הטוב הגדולה לנות הפית, המשקפות מתאור הקצוץ והמצב הפניי והנפשי של ענק—רוח אחר מדור קודם ומתפוצה אחרת לאחר פטירתה של רבניתו. והפונה לגאון **החיד"א** זיע"א. וכך הוא מתאר: את אשר עבר עליו אחר שנודע לו באמצע מסע שליחות, רחוק מביתו, על פטירת אשתו: "יום שבת קדש בא לי צרור כתבים מליוורנו, תתומות.

אחר ההבדלה הלכתי לסדרי ופמחתים וראיתי שבפונות הרבים נאמרה פקידה באשת נעורים הנסידה, בעלת שכל, אשה יראת ה', בעלת צדקות, הצנועה, מחמד עיני נות ביתי מרת רחל נ"ע, ועולם חשך בעדי... ומכך לקחתי גר ולקחתי לבית הפנסת, **ושם בתי כשעה אחת**, ונצאתי ורסצתי פני... והתליתי משמעה רעה זו... והייתי צר וסופד על אבדת מרגלית פזו, שפקעט היתה ויחידה בדור לפי המשער בדעתי, מחקמה ומפכוד **ושכל עצום ונורא**, וכן ויפי ונציניות גדול אשר לא ישער, ונקיות עצום.

אס היו אומרים לאדם שיש בגינתו ברז דולף, הוא מיד היה קורא לאינסטלטור שיתקן את התקלה, הרי בכל רגע הוא מפסיד מים! **ומה לגבי חומה?** מדוע לגביו הוא אינו דואג שהולך לאיבוד?

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת ובה, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעימה בת עזיה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, חסיד מנשה בן רחמה, רפאל ואברט בני קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיא, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יורם אברגיל, יחזקאל ושמאל בני שמחה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, מרים בת זוהרה, אלעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, ישראל בן שמחה סבב, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, דוד בן איה, יעקב בן שרה ברסקה, **מרן הרב עובדיה יוסף בן גורגיה**